

Barcelona i tres poemes més

Barcelona

Fragments catalans
de Nadal assenyalats en l'argila
amiga com la història d'una ciutat
que canta ritmes mediterranis
al sud de desertes melangies
i fulgurants paroxismes.
Surto d'una bugaderia
amb els paviments incrustats de marbre,
d'una taverna de vi
on sento veus de treball
on he fregat fonaments pagans
d'un cristià salmodiar llatí
impregnat de vulgar.
En el silenci nocturn
gela la Carrera del Bisbe
les notes d'un Caminito ara antic,
recorda els nuestros Héros
condenados a muerte por la comisión militar
llunyana de la melangia d'una dona
i del cansament d'un vagabund
que dorm sota els estels.
«El cor respon
tu em dius un moment de felicitat
la primavera del meu cor
la meva vida es pregunta
el cor respon».
Helados, gelats, ice creams
darrer fragment del mercat internacional
al costat de l'artesanía espanyola
que s'obre damunt d'una porta tancada
cerrado, tancat.
He recorregut anys d'història,
he sentit estremiments de revolta
enganyosa fraternitat purpúria
polida grisor del capital,
immensa esperança
tristesa abissal,
he sentit veus de lluita i de revolta
estellar les pedres i allaus de terra,
tot recollit en la nostra història quotidiana.

Barcelona 21.XII.98

I

Llàgrimes i sang
sobre les pedres de Granada,
amadísimos hermanos,
sobre els merlets pàl·lids de l'Alhambra rosa
i sobre l'argent de la catedral
sobre la multitud encaputxada,
que degota de les candeles
i del cor dels homes
s'empasta amb les olives
s'emperla sobre els vasos de vi
s'esvaneix en els llums,
amadísimos hermanos,
avui, resurrecció de Crist,
llàgrimes i sang
s'escolen pel Darro
i assenyalen el paseo de los tristes
les parets blanquíssimes de l'Albaicín
acoloren la glicina
i les roses blanques
immaculades
sobre el mantell de la Immaculada,
avui, resurrecció de Crist,
amadísimos hermanos,
exultem
de totes les victòries,
hem vençut els amics
destruït els enemics
anorreat dones i nens
avui, resurrecció de Crist,
les ensenyes de la guerra
regalimen llàgrimes i sang
i l'espasa del rei és a la beina
impotent
avui, resurrecció de Crist,
cantem la victòria
sobre les torres de Granada
i les barraques de Roma
i els gratacels de New York
i les favelas de Rio
i els deserts de Jerusalem.
Llàgrimes i sant
sobre els lleons de pedra
i sobre les taronges

Massimo Miglio — *Traducció de l'italià de Mariàngela Vilallonga*

com pinyols d'olives
 esblanqueïts per l'àcid,
 amadísimos hermanos,
 com trobo les paraules
 per explicar-vos el jorn de la llum
 i per dir-vos la violenta tristesa
 que s'escola per la meva sang?
 Obriré les ferides del costat
 i us mostraré que en el meu ànim
 s'escolen només
 llàgrimes i sang

2.IV.1994

II

Caríssims germans
 us escric avui des d'una terra llunyana
 com pot ser llunyana la tristesa de l'ànim,
 he deixat amics i germans
 fills i amants i la ciutat que estimava
 els camins celestes de l'alba
 i els rogens de la posta
 per defugir el buit dels llocs comuns
 del nostre amadíssim poble.
 Avui ja no sé reaccionar
 a l'estúpidesa dels feixistes en l'ànim
 i ja no se parlar amb el idiotes,
 el nostre democràtic règim
 és enterrat
 per la segona república dels hipòcrites
 dels negociants maçons
 de la família
 dels assassins del dubte.
 En aquesta terra llunyana,
 caríssims germans,
 no arriba l'eco
 del descurat capital
 de la intolerància sinistra
 de la ignorància.
 Caríssims germans,
 mentre miro l'aigua fangosa
 d'aquest mar llunyà,
 us dic que he marxat

fins per no dir que ho havia dit,
 però a la vora d'aquest mar llunyà
 sento l'esperança d'equivocar-me
 pel futur dels nostres fills.
 Caríssims germans
 oblideu els punts i les comes
 aboliu els eslògans
 construïu el concret.
 Rellisquen els pensaments dels dies d'ahir
 I espurnes d'aigua romanen a la pell.

Roma 22.IV.1994

III

Caríssims germans
 en aquesta terra propera a la Vandea
 hi ha molta comprensió,
 em pregunten per vosaltres i pel vostre exili
 per la llibertat que no hi ha
 per l'amor negat als altres
 i contempen Silvia com si us veiessin.
 Avui plou sobre les llars enceses
 i l'olor del fum
 és diferent de la nostra llenya.
 Només el cos de Silvia em recorda
 el nostre paisatge com era,
 sento sobre el seu ventre el rumor del mar
 i veig turons i boscos,
 les seves paraules són les vostres paraules.
 Hi ha ira i desesperança
 plany i esglai,
 però sense violència.
 Demà anirem a cercar
 orena i alfàbrega
 per perfumar els nostres records
 i espero trobar paraules precises
 idees fortes i conceptes transparents
 que fugin dels nostres dies
 per esculpir imatges futures
 amb un pes capaç d'enterrar
 els nius de les serps.

Roma 25.IV.1994